

Geen Spartacus Zomerkamp, maar

In dit nummer vinden onze lezers de eerste mededelingen over het dit jaar te houden Socialistisch Zomerkamp. Op deze plaats moeten wij van de zijde van Spartacus nog een voorafgaand woord plaatsen. Dat voorafgaande woord is tevens een afscheid. Drie jaren is door onze bond zelfstandig een Spartacus-Zomerkamp georganiseerd. Deze kampen slaagden allen uitstekend, niet het minste het kamp van het vorige jaar. Deze jaarlijks gehouden vakantie-weeken hebben de deelnemers zeker in het algemeen, zowel wat betreft ontspanning, vacantiemoed, als socialistische scholing zeer veel geboden. Wat dit laatste betreft droegen zij er toe bij, om onder de Spartacus-leden en vrienden eenheid van opvattingen te brengen, hetgeen zo zeer nodig was om in de dagelijkse politieke arbeid stevig toegerust te staan. En in het bijzonder werd daarnaast in het kamp van 1948 gestreefd, naar het praktisch en in vreugde beleven het zelf-doen en het collectief verantwoordelijkheidsgevoel.

Wij hebben dan ook niet zonder enig dieper doordenken besloten afstand te doen van ons zelfstandig georganiseerde Spartacus-Zomerkamp. U weet allen hoe in de linkerhoek van de arbeidersbeweging in allerlei stromingen de laatste tijd de vraag aan de orde is gekomen hoe een nieuwe werkelijke arbeidersbeweging zal ontstaan. „Opnieuw beginnen“ is min of meer een leeg gezegde. De politieke stromingen immers zijn geen van allen een werkelijke beweging van de arbeiders en zelfs hun samensmelting, stel dat dit zonder meer mogelijk zou zijn, doet nog niet de arbeidersbeweging ontstaan. Bovendien, al die stromingen hebben hun eigen verleden: Zij kuffen dat, noch voor zichzelf, noch voor anderen negeren. Ook hebben zij allen, ook in de laatste jaren, politieke standpunten verdedigd en ingenomen, vaak tegenover elkaar. Zo kwam in het middelpunt van de belangstelling bij ons allen te staan, de vraag: „wat is eigenlijk een nieuw begin? Wat is een nieuwe arbeidersbeweging? En, hoe kunnen wij daartoe komen?“

Bij het toch zo sterk aanwezige verlangen naar de eenheid der arbeiders in een nieuwe beweging, moet worden begrepen, dat het streven om dit te bevorderen nodig maakt, dat allen zich over de gestelde vragen beraden, ook door onderlinge uitwisseling van gedachten.

Toen van de zijde van „De Vlam“ een poging werd gedaan, om de diverse stromingen in de linkerhoek van de arbeidersbeweging tot samenwerking te brengen op het punt van zomerkampen, zagen wij daarin een mogelijkheid om het algemene verlangen naar eenheid en naar een nieuwe arbeidersbeweging, te dienen, niet in het minst door de inleidingen op een zodanig gemeenschappelijk kamp voor een belangrijk deel te plaatsen in het teken van het „wat en hoe?“ van een nieuw beginnen.

De hierboven uiteengezette voordelen van een eigen Spartacus-Zomerkamp, meenden wij, moesten dan wijken voor dit andere en belangrijke. Doch onzerzijds werd daarbij als voorwaarde gesteld, dat dit gemeenschappelijke nieuwe kampwerk moest beginnen onder een geheel eigen naam, opdat verwarring, niet in het minst ten aanzien van elks politieke verantwoordelijkheid, zou worden vermeden. Waar de Vlam echter bezwaren had, om voor haar deel afstand te doen van de naam „Vlamkampen“ sprongen de plannen af. Zowel Spartacus als enige andere organisaties moesten opnieuw, zoals ook

bij andere gelegenheden, vaststellen, dat „De Vlam“ zich het recht aanmatigde om verzamelcentrum te zijn, waarop anderen zich hadden te richten. Kon dus het plan niet doorgaan en stond het vast dat de Vlam haar zomerkampen zou houden, zo stonden degenen, die zich niet aan de gestelde eisen konden onderwerpen, voor de vraag: wat nu?

Direct gevolgd nader overleg tussen de Nederlandse Bond van Vrije Socialisten en de Communistenbond Spartacus, heeft er toe geleid, dat zij een nieuw initiatief nemen tot het houden van een Algemeen Socialistisch Zomerkamp. Daarbij staat in ieder geval vast, dat beide organisaties een kampweek organiseren, die in omvang veel groter zal zijn, dan de vroegere Spartacus-kampen. Alleen van beide organisaties wordt gerekend op 200 à 250 deelnemers. De initiatiefnemers hebben zich nog tot andere organisaties gewend met het verzoek, om zich bij de organisatie van de kampweek aan te sluiten. Uit de aard van de zaak zullen zij, zodra daarop toestemmend wordt geantwoord, ten volle deelgenoot zijn in de gehele voorbereiding.

Het Spartacus-kamp verdwijnt. Iets anders en van grotere omvang komt daarvoor in de plaats. Aan het week-programma zal nu meer zorg, geld en medewerking kunnen worden besteed. Het wordt een vakantie-week met veel ontspanning in de natuur, terwijl ook het culturele deel tot zijn recht zal komen. Een week van kameraadschap, getuigende van de wil naar eenheid en vernieuwing in de arbeidersbeweging. Een week van ontwikkeling, van discussie, van naar elkaar groeien van velen, die actief in de socialistische beweging werkzaam zijn. En zo rekenen wij er op, dat ook van de zijde van de Spartacusvrienden nog meer deelnemers dan voorheen zich voor ons zomerkamp zullen opgeven.

Het Socialistische Zomerkamp vraagt Uw aandacht.

Het Socialistisch Zomerkamp „De Vrije Gemeenschap“

Op initiatief van de Nederlandse Bond van Vrije Socialisten en de Communistenbond „Spartacus“, waarbij wordt gehoopt, dat zich nog andere organisaties en groepen zullen aansluiten, wordt in de eerste week van Augustus (nauwkeurig van 30 Juli tot 6 Augustus) een algemeen socialistisch zomerkamp georganiseerd.

Het socialistisch zomerkamp „De Vrije Gemeenschap“ wordt gehouden in de prachtige omgeving van Hulshorst op de Veluwe, op het terrein van het kampeercentrum „De Woudstee“.

De bedoeling is de deelnemers ten volle te doen genieten van hun vakantie te midden van bos, heide en zandverstuivingen. Eensdeels zal het komende genot bestaan in tochten door de vrije natuur, waarbij er voor zal worden gewaakt, dat de wandelingen niet in grote langgerekte ploegen plaats vinden, die door herhaaldelijk wachten de vreugde bederven. Ook zullen de tochten niet te uitgebreid worden vastgesteld, waardoor vermoedelijkheid het genot van de deelnemers gaat vergallen.

Maar anderzijds zullen allen op bepaalde plaatsen en uren tezamen komen, om de volle geogenen van het samenzijn van kameraden te beleven. Aan kunst en cultuur, zowel als aan louter vreugde zal aandacht worden besteed. En daarnaast staat deze vakantie-week in het teken van de wil om mede te werken aan het scheppen van een nieuwe arbeiders-

beweging. Vooral ook de inleidingen en de te voeren discussies zullen daarvan getuigen.

De deelnemersprijs moest worden gesteld op f 22.—. Kinderen tot tien jaar half geld. Zal deze prijs voor velen nog al machtig lijken, laten zij overwegen, dat daarvoor dan ook een echte vakantie-week wordt gegarandeerd. Immers in deze prijs is alles begrepen. Ontbijt, middageten en avondeten en op zijn tijd, 's middags en 's avonds thee of koffie. Alle zorgen voor eigen voorziening zijn daarmee dus aan de kant. Ook voor de vrouwen betekent dit: volledig vakantie.

Niemand behoeft zich te laten afschrikken door het woord kamp. Het terrein bevat een aantal bungalows, die naar omstandigheden zullen worden toegewezen aan enkele grote gezinnen en diegenen, die om gezondheidsredenen liever niet verblijven in de tenten. Er is bovendien een kamphuis, dat naast een grote zaal, die bij slecht weer als conversatie-gelegenheid zal worden gebruikt, een groot aantal slaapgelegenheden heeft. En wie echt wil kamperen krijgt daartoe de gelegenheid in de beschikbare tenten. Bovendien, degenen die zelf een tent bezitten, kunnen die ook medebrengen. Een deel van de bedden is voorzien van spiralen. Dat is voor degenen, die stijve boten hebben. Maar voor allen zijn in ieder geval stromatassen beschikbaar.

In het gehele programma zal spel en dans voor de jongeren niet worden vergeten. Trouwens wij weten immers bij ervaring, dat ook de ouderen daaraan soms gaarne deelnemen. Welnu, ook die krijgen de kans daartoe.

Overigens zullen nadere mededelingen over het programma volgen zodra de uit alle deelnemende organisaties samen te stellen kampraad zijn eerste besprekingen zal hebben gehouden. Het ligt daarbij in het voornemen om alle deelnemers vooraf een kampkrant toe te zenden, waarin zij al hetgeen zij moeten weten, zullen lezen en waarin ook het programma zal zijn opgenomen. Reeds nu staat het vrijwel vast, dat tot het programma, naast een aantal inleidingen, ook zal behoren een officiële opening van het kamp op Zondagmorgen op het Gemeenschapsplein, een kameraadschapsavond rond het kampvuur, een bonte avond enz. Zang, muziek, toneel, declamatie enz. zullen elkander afwisselen. Bij dit alles wordt ook gerekend op de deelnemers zelf.

Het spreekt vanzelf, dat voor de organisatie van een dusdanig kamp veel werk moet worden verzet. Bovendien moet het aantal deelnemers zo hoog mogelijk worden opgevoerd. Het ligt daarom in de bedoeling, dat in de steden waaruit een groot aantal deelnemers kan komen, kampcommissies worden aangewezen, die het plaatselijke werk helpen voorbereiden. Deelnemende vrienden, steekt dus de koppen bijeen. Laat ons weten wie het plaatselijke secretariaatswerk van de commissie op zich neemt. Wij zorgen dan voor verdere berichten, omtrent hetgeen moet gebeuren.

Het is gewenst, dat de kampraad zo snel mogelijk beschikt over namen en adressen van hen die aan het kamp wensen deel te nemen. Bovendien moeten de deelnemers maandelijks, en voor het eerst in Maart f 3.— storten. Dat is trouwens ook voor hen zelf gewenst, omdat de kosten op die wijze geleidelijk worden voldaan en dus de volle last niet ineens op hen komt te rusten. In de volgende krant zullen wij het adres daarvoor bekend maken. Maar..... geeft U in elk geval nu reeds op aan L. v. d. Jagt, van Beuningstraat 90 I, Amsterdam West.

P.V.A. maakt free-kick.

Vandaar dit antwoord aan de viespeuken. De scheidsrechter fluit en neemt meteen de gelegenheid te baat om de wedstrijd af te breken. Het terrein is herschapen in een modderpoel. Ook de spelers zitten onder de modder, zodat de tenues onherkenbaar zijn. Het publiek joelt en is het niet eens met de beslissing van de scheidsrechter. Men vindt dat P.V.A. bevoorrecht wordt. Ook wij vinden de beslissing van scheidsrechter v. d. Staat enigszins vreemd en dit schijnt meer met deze man voor te komen.

De stand was 0-0.

Het lust ons niet om voor de zoveelste maal de betekenis van het niet-aanvaarden van het verdrag uiteen te zetten.

Hij weet zich echter te herstellen en krijgt het leer nog juist te pakken.

De Sovjet-Unie dwong Nazi-Duitsland tot pact af voor de gehele mensheid.

..... en weet het spel op de andere helft over te brengen.

12 MAART 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 11

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgros 168797 te A'dam

Metten met twee maten?

Sedert wij de laatste keer over Indonesië schreven, is er weer veel gebeurd. De resolutie die in de Veiligheidsraad op 28 Januari werd aangenomen en die aan Nederland een aantal eisen stelde, waarvan de voornaamsten neerkwamen op onvoorwaardelijke vrijlating van de Republikeinse regeringspersonen en herstel van deze regering in de stad Djokja, bracht de Nederlandse regering kennelijk in buitengewoon grote moeilijkheden. In feite immers hield deze resolutie een ontkenning in van het door Nederland steeds op de voorgrond gestelde Nederlandse oppergesag. De Veiligheidsraad gaf, zij het dan in diplomatieke bewoordingen, Nederland opdrachten. De kennelijk grote sympathie die in Indonesië voor de Republikeinse leiders bestaat, moest uit de aard van de zaak door dit besluit, zowel als door de steun, die de conferentie van de Oosterse staten in Delhi aan de onafhankelijkheidsbeweging verleende, wel toenemen. De militaire actie heeft aldus de moeilijkheden voor de Nederlandse regering eer doen toenemen dan afnemen. Deze actie heeft bovendien niet geleid tot een situatie, waarin het Nederlandse bestuursapparaat in Indonesië het gehele gebied beheerst. Ondanks alle verzekeringen, dat het verzet van de republikeinen afnam en nagevoel had opgehouden te bestaan, blijkt het tegendeel het geval te zijn. De militaire overrompeling leek totaal; maar geleidelijk aan, groeit het verzet, zodat thans door grote delen van Indonesië de guerilla strijd wordt gevoerd en zelfs in de directe omgeving van Soerabaja de Nederlandse militaire macht bedrijven na enkele dagen van tevergeefs verdediging moest prijsgeven. Ja, dat tot in de stad Djokja gevechten met duizenden Indonesische vrijwilligers van de T.R.I. moesten worden gevoerd. De vernieling van wegen, spoorlijnen, bruggen, enz., maken een regelmatig onderhouden van de transportverbindingen onmogelijk.

Onder al deze omstandigheden geraakte de Nederlandse regering kennelijk in verwarring. Verklaringen en beslissingen bleven uit en dit bracht uit de aard der

zaak ook in de Nederlands-Indonesische kringen en in die van de kringen van de federale staten van Indonesië, die tot dan toe min of meer werden aangezien als Nederland getrouw, twijfel en moeilijkheden bij het bepalen van eigen verdere gedragslijn. Een ijltocht van de Hoge vertegenwoordiger van de Kroon, Dr. Beel, van Batavia naar Den Haag, was nodig om voortgang in de kwestie te krijgen en het hele geval kostte zelfs minister Sassen zijn portefeuille. Het Nederlandse bewind heeft daarna gepoogd de moeilijkheden voor hem verbonden aan de resolutie van de Veiligheidsraad, te omzeilen. Er verscheen einde Februari een regeringscommuniqué waarin de bijeenroeping van een rondetafel-conferentie op 12 Maart, te houden in Den Haag, werd aangekondigd. Dit ging gepaard met de mededeling, dat de beperking van de bewegingsvrijheid van de leiders van de republiek zou worden opgeheven. Daarna werd echter wel dra verklaard, dat bezwaren bestonden tegen hun terugkeer naar Djokja. Ook de republikeinen zouden tot deze conferentie worden uitgenodigd. De Nederlandse regering wilde voor deze deelneming geen enkele voorwaarde stellen, doch wilde dan ook geen enkele voorwaarde accepteren. Dat klinkt voor de oppervlakkige lezer wel heel aardig. En nog mooier wordt het, wanneer men leest, dat de plannen verder gaan, dan door de Veiligheidsraad werden goedgekeurd. Immers de overdracht van de soevereiniteit over Indonesië zou volgens de Veiligheidsraad dienen plaats te vinden uiterlijk 1 Juli 1950 en volgens de plannen van de Nederlandse regering zou de z.g. interim-periode vervallen en zou de overdracht op een aanmerkelijk vroegere datum plaats hebben. Gaan wij nu echter de verschillende nadere verklaringen van Nederlandse autoriteiten na, dan blijkt die onvoorwaardelijkheid nogal bedenkelijk. Volgens Mr. van Kleffens, de Nederlandse gezant in Amerika, vormt de Nederlandse grondwet de enige beperking. Op zichzelf is dat al een zeer eigenaardige soevereiniteit voor Indonesië. Voor de overgangstijd, zegt hij, moet Nederland over uitgebreide bevoegdheden blijven beschikken. Dat is punt twee.

Voorts heeft minister van Maarseveen, die voorlopig is belast met het Departement van Overzeese Gebiedsdelen, verklaard, dat het statuut van de Nederlands-Indonesische Unie en de afzonderlijke verdragen, die gesloten moeten worden, tot stand moeten komen vóórdat de overdracht van de soevereiniteit zal kunnen geschieden.

En wanneer men dan tenslotte nog in aanmerking neemt, dat Nederland zich juist in dit statuut en deze afzonderlijke verdragen allerlei rechten inzake autoritaire macht in Indonesië wil verzekeren, dan wordt het wel duidelijk, dat het geopperde plan inzake de rondetafel-conferentie slechts beoogt, de Nederlandse regering te bevrijden van de opdrachten in de resolutie van de Veiligheidsraad en van de verregaande macht die daarbij aan de vroegere Commissie van Goede Diensten, die thans de naam draagt van U.N.C.I. (Commissie van de Verenigde Naties voor Indonesië) werd verleend. In de bedoelde conferentie is dus in geen geval een politiek streven te zien van prijsgeving van eigen macht.

Intussen is in Indonesië een druk overleg gaande tussen het Nederlandse gezag, het B.F.O. (het bijzonder federaal overleg van de deelstaten) en de oude republikeinse regeringspersonen, als Sukarno, Hatta, Rum, enz. Bij dit overleg is de U.N.C.I. uitermate geïnteresseerd, want ook zij heeft van de Nederlandse regering een uitnodiging gekregen om bij de conferentie „aanwezig“ te zijn. Waar het plan echter de resolutie van de Veiligheidsraad doorkruist, kan zij daartoe zonder meer niet besluiten en heeft zij deze kwestie opnieuw aan de Veiligheidsraad voorgelegd, waarbij zij vaststelde, dat de Nederlandse regering geen uitvoering aan de resolutie heeft gegeven. Deze week komt aldus de kwestie wederom in de Veiligheidsraad aan de orde.

Hoe staat nu de zaak in Indonesië er voor? Ondanks de omstandigheid, dat de oude republikeinse regering ieder officieel gezag heeft verloren, is haar aanzien onder de Indonesiërs klaarblijkelijk gestegen. Er moge wat verwarring bestaan omtrent de bevoegdheid van haar personen in ver-

SPORTVERSLAG

C.P.N.—P.V.A. 0-0 (afgebroken).

Het terrein is erg nat en scheidsrechter v. d. Staat aarzelt lang, voordat hij de wedstrijd door laat gaan.

De aanval wordt geopend met een scherpe pass van de mid-half van C.P.N.

Julie back heeft met de collectie-bus van W.H. gelopen, toen wij de arbeiders in Februari in staking brachten. De pass was iets te ver zodat de linksbuiten van C.P.N. er niet op kon lopen en de bal belandt bij de mid-half van P.V.A. die zich snel terug getrokken had. Hij weet echter het leder maar half te verwerken.

Ik heb in het bestuur van de Unie bezwaar gemaakt tegen W.H., en speelt terug op de rechts-back, die zijn voorhoede aan het werk zet, waarop de C.P.N.-veste gevaarlijk bedreigd wordt. toen julie nog ijverig het vriendschaps-

verdrag van Stalin met Hitler bewierrookten en het Nederlandse volk aanraadden vriendschap met het Duitse te sluiten.

De C.P.N.-achterhoede die enigszins in verwarring was geraakt werkt onzuiver weg, doordat de spil de bal liet lopen.

De Sovjet-Unie zijn bij zijn opmars in Duitsland documenten in handen gevallen, waaruit bleek, dat de vrienden van Suur-Engeland en Amerika,

de honger van Hitler wilden stillen met het socialistisch werelddeel.

P.V.A. geeft zich nu gevaarlijk bloot, waardoor een gaping in de verdediging ontstaat, die direct door C.P.N. benut wordt.

Ik (Suurhof, back) heb mij met een leugentje om bestwil uit het gijzelaarskamp van de Duitsers weten te bevrijden

waarbij de linksbinnen van C.P.N. de P.V.A.-keeper het veld in tracht te lokken.

Het is nou echt jammer, dat de heer Suurhof net niet vertelt, waaruit dat leugentje bestaat.

band met de op Sumatra optredende, plaatsvervangende, republikeinse regering zelfs de deelstaten, gecreëerd door de Nederlandse machthebbers, herinneren herhaaldelijk aan hun eis om de republiek als de toonaangevende nationalistische beweging te erkennen. De premier van Oost-Indonesië, Anak Agung, spreekt dit openlijk uit en zijn verklaringen benaderen steeds meer het standpunt van de republiek. Het parlement van Pasundan stelt zich achter de resolutie van de Veiligheidsraad. Thans hebben de republikeinse leiders bij de besprekingen met het B.F.O. als voorwaarde gesteld voor het in overweging nemen van de vraag of zij aan de Haagse conferentie zullen deelnemen, de eis, dat zij kunnen terugkeren naar Djokja en dat het republikeins gezag daar wordt erkend. Waar het niet te verwachten is, dat de Veiligheidsraad aan de U.N.C.I. de opdracht zal geven een Haagse conferentie bij te wonen, indien de republikeinen daar niet aanwezig zijn en zelfs het verschijnen van de federalen onder zulke omstandigheden niet waarschijnlijk is, komt er, voorlopig althans, van het Nederlandse plan niets terecht. Zal de Raad, of zal Amerika, of Australië druk op de republikeinse leiders uitoefenen? Hoewel niet onmogelijk, is ook dit niet voor de hand liggend. Temeer niet, waar de Delhi-staten mogelijk weer spoedig bijeen zullen komen, om te beraadslagen, hoe uitvoering kan worden gegeven aan hun op de eerste bijeenkomst genomen besluiten. Aldus wordt duidelijk, hoe het Nederlandse gezag ook de arbeidersklasse van Nederland in een onafzienbaar imperialistisch avontuur stortte, dat wekelijks offers aan mensenlevens eist en waarvan het einde nog niet is te zien.

Wij allen kennen nog de explicaties tegen het Duitse imperialisme van de kant van de Nederlandse bourgeoisie. Heette het ondergronds verzet tegen de bezetter hier heldhaftig, vaderlandslievend, het Indonesisch republikeins verzet wordt aangeduid met terrorisme, bandietenbende, enz. Was Putten een bewijs van teutoons barbarisme, het platbranden van dessa's heet thans noodzakelijke vergelding. Werden Duitse uitvoerders van wrede opdrachten als oorlogsmisdadigers aangemerkt, in Indonesië gelden allerlei wettige motieven, of kunnen degenen die verantwoordelijk zijn, niet worden gevonden en is er sprake van noodlottige verwarring en onduidelijkheid in de voorschriften. Wie voor die voorschriften aansprakelijk is (uiteindelijk toch de Nederlandse regering), is dan blijkbaar van geen betekenis meer. De vraag rijst, of die progressieve of humanitaire groepen, die in deze gevallen spreken van „meten met twee maten“ gelijk hebben. Zo zonder meer is dat zeker het geval. Maar toch zit er meer aan deze kwestie vast.

Er is niet zozeer spreke van meten met twee maten, dan wel dat elke macht (elke klasse ook) met zijn maat meet. Er zijn dus veel maatstaven en elk daarvan wordt gehanteerd door hen die een be-

paald doel, een bepaald belang voorstaan. Zoals het Duitse imperialisme vocht voor eigen bestaan en dus voor eigen macht, zo doet dat Amerika en Australië en elk ander land in de Veiligheidsraad, zo doet dat Nederland in zijn Indonesische politiek, zo doen dat ook de nationalistenvan de republiek. In het kapitalisme geldt, dat elk die een zelfde imperialistische politiek ondersteunt een vriend en eerlijk mens is, maar dat ieder die deze politiek wederstreeft, vijand, misdadig en slecht is.

Ook de arbeidersklasse, geheel de massa der uitbuiters, heeft haar belangen. Haar belang en haar taak is het scheppen van een wereldorde waarin aan alle uitbuiting een einde wordt gemaakt, waarin dus het belang van de grote massa ligt. Zij legt daardoor ook andere maatstaven aan omtrent goed en kwaad, humaniteit en bandietenom. Zij kan als nieuwe komende macht, macht van de massa, andere en betere maatstaven aanleggen. En met aanvaarding van de gedachte, dat allen meten met verschillende maten, al naar gelang de mensen naar hun belangen zijn gericht, kan zij haar eigen maatstaven leren kennen, als die van veel hogere orde. Want haar maatstaven kunnen alleen worden bepaald door het belang van allen, het belang van de mensheid.

In „The Western Socialist“ staat onder de titel „Het land van de Vrijen“ een geschiedenis vermeldt, die zich onlangs in de staat Missouri in het Zuiden der Verenigde Staten heeft afgespeeld. Daar gebeurde het n.l., dat een 25-jarige man, genaamd Davis Knight, trouwde met Junie Lee Spradley. Kort daarna werd hij gearresteerd, omdat het bleek, dat de overgrootvader van David kinderen had van een negerslavin, die dus de overgrootmoeder van David was. Hoewel de opeenvolgende generaties weer blankgehuwd waren, had dus toch David „negerbloed“ in zijn aderen en was dientengevolge onwettig getrouwd met de blanke Junie. Voor deze misdaad werd David nu gestraft met vijf jaar gevangenisstraf.

Het gebeurt niet vaak, dat een blanke de kans krijgt, eens te leren voelen en begrijpen, wat het betekent neger te zijn in het land van de vrijen. Want David heeft zich natuurlijk altijd blanke gevoeld, en waarschijnlijk niet eens geweten, dat zijn overgrootmoeder een negerin was. The Western Socialist veronderstelt, dat er in de buurt waar David woont, wel meer loten van deze stam zullen wonen.

Nu heeft deze geschiedenis nogal opzien gewekt in de Verenigde Staten en een grote perscampagne ontketend. Te optimistisch behoeven we daaromtrent niet te zijn. Ongeveer anderhalf jaar geleden heeft de commandant van een gevangenenkamp een aantal negers die tot dwangarbeid veroordeeld waren, wegens ongehoorzaamheid op staande voet doodgeschoten. Ondanks berichten in de pers is

OVER DE BIJZONDERE GEVALLEN

III
Alle verraad aan proletariaat en socialisme wordt bedreven in naam van het „bijzondere geval“. Telkenmale dat wij het lied van „het bijzondere geval“ horen aanheffen, kunnen wij er zeker van zijn, dat men bezig is zichzelf te misleiden en het proletariaat op een gevaarlijke dwaalweg te brengen.

Wij hadden duizendmaal gelijk, toen wij, na de val van Mussolini, de kameraden van de Linkse Italiaanse fractie (blijkbaar uit de Franse Bordigistische groep - Red. Spart.) bestreden, die beweerden, dat het maquis in Italië niet dezelfde zaak was als het maquis in Frankrijk, of ook dat het Italiaanse proletariaat verschilde van dat van andere landen. Hier ging het ook om een „bijzonder geval“. Wij weten, waar dit die kameraden toe gebracht heeft, n.l. tot politieke samenwerking met alle burgerlijke organisaties in een „Comité d'Alliance d'anti-fasciste de Bruxelles“ in 1944-1945.

Wij menen niet dat er geen enkele bijzonderheid zou bestaan eigen aan situaties of verschillende landen. Maar in tegenstelling tot de groepen die in de bijzonderheid een zaak op zichzelf zien, van welke men moet uitgaan om zijn politiek en activiteit vast te stellen, moet men uitgaan van de algemene wereldsituatie om zijn politiek en klassificatie vast te stellen, die wordt toegepast op en aangepast aan de toevalligheden en landen, ondanks de bijzonderheden, die zij kunnen opleveren.

De totale som van de historische evolutie is niet de som van de bijzonderheden van elk land, maar integendeel zijn de bijzonderheden van elk land slechts delers van het geheel van de algemene historische evolutie.

Slechts uitgaande van dit geheel kan men de bijzondere situaties begrijpen en de revolutionaire politiek van het proletariaat ontwikkelen. Elke an-

dere methode voert slechts tot een impasse, omdat zij het historisch geheel breekt en in een stofwolk van bijzondere gevallen, elk apart dienend tot het vaststellen van een politiek van ontkenning van het socialisme en samenwerking met het kapitalisme.

Toen Karl Liebknecht zijn kreet tegen de oorlog uitriep: „de vijand staat in eigen land“ bedoelde hij bovenal de deur te sluiten voor alle gemakkelijke pogingen, om bijzonderheden uit te buiten, die zich in de verschillende landen voordeden. Het kapitalisme, zie daar de vijand.

Zijn bestaan is Het algemene feit en hij is het alleen (en niet de bijzonderheden) die de historische plicht en het constante gedrag van het proletariaat voorschrijft.

ONS COMMENTAAR.

Wij hebben in de beide vorige nummers van „Spartacus“ een artikel afgedrukt (waarvan het laatste deel hierboven), dat was verschenen in het Franse (niet Belgische, zoals ten onrechte door ons werd gezegd) blad „L'Internationalisme“ en dat een probleem behandelt dat o.i. een nadere bespreking verdient. Wij willen hier, alvorens de opmerkingen van onze Franse kameraden van commentaar te voorzien, in enkele woorden de kern van hun opvattingen weergeven.

De kritiek van deze Franse kameraden richt zich tegen die revolutionairen, die ondanks mooie theorieën over revolutio-

nair internationalisme en klassenstrijd en hun inzicht dat de strijd tussen de verschillende grootmachten der wereld (de Tweede Wereldoorlog en de in voorbereiding zijnde Derde niet uitgezonderd), een kapitalistische en een imperialistische is, toch in concrete gevallen zich telkens weer bij een der fronten laten inschakelen. Als voorbeelden worden aangehaald: het ondersteunen van de nationale bourgeoisie in de Tweede Wereldoorlog in de „strijd tegen het fascisme“ en „tegen de vreemde bezetting“, de sympathie voor de Griekse partizanen, voor de „strijd van het Joodse Volk“ in Palestina, de compromis-politiek, die in en na de Spaanse burgeroorlog werd gevoerd door de POUM en tenslotte de houding van de Linkse Italiaanse Fractie der Franse Bordigisten ten opzichte van de Italiaanse maquis. In al deze gevallen wordt een beroep gedaan op z.g. „bijzondere omstandigheden“, die samenwerking met de bourgeoisie zouden rechtvaardigen, een standpunt, dat door de Franse kameraden van „L'Internationalisme“ onder alle omstandigheden wordt afgewezen.

Tot zover de weergave van het standpunt onze Franse vrienden.

Wij willen hierbij opmerken, dat wij de kritiek door „L'Internationalisme“ geoeft, in grote lijnen kunnen onderschrijven. Maar — en dit „maar“ is belangrijk

eigenwaarde. Zo is er over het algemeen bij de negers geen minderwaardigheidsgevoel tegenover de blanken, wel de begeerte om maatschappelijk hun gelijken te zijn, erkend te worden als gelijkwaardigen.

De neger-dichter Langston Hughes drukt dit zeer typerend uit in zijn gedicht, „Ook ik ben Amerika“, dat we hieronder laten volgen.

Ook ik zing Amerika.
Ik ben de donkere broeder.
Men stuurt mij naar de keuken
Als een gast verschijnt:
Maar ik lach.
Ik eet.
Ik word zeer sterk.

Morgen
Zal ik Uw disgenoot blijven
Niemand zal wagen mij te verdrijven:
Ga heen.

Dan
Zult ge zien, hoe glanzend schoon ik ben,
Beschroomd, beschaamd.
Ook ik ben Amerika.

(Vertaling Jan Bekhout, uit de bundel: De neger zingt, uitgave Uitg. Mij. Holland.)

Typisch is ook, dat na de oorlog verscheiden boeken over negers door negers zelf geschreven, verschenen. In een volgend artikel zullen we daar nader op in gaan, en er enkele bespreken.

HET NEGERSAAGSTUK

Het laatste woord niet gesproken

deze man vrijgesproken! De verantwoordelijkheid van het merendeel der Amerikanen over dergelijke dingen gaat meestal niet diep.

Zo is ook de actie tegen de rassendiscriminatie een wassen neus. Er bestaat in Amerika n.l. ook nog een segregatie, dat betekent afscheiding. En daar komt niemand aan. Deze segregatie houdt in, dat in het Zuiden der V.S. negers niet met blanken in eenzelfde voertuig mogen zitten, niet van dezelfde openbare gelegenheden gebruik mogen maken, enz. De voor negers gereserveerde gedeelten zijn vuil en verwaarloosd. Ondanks de wet tegen de discriminatie, blijft de segregatie.

Maar ook in het Noorden, waar de segregatie openlijk niet bestaat, bestaat ze in het verborgen wel. In fijne restaurants worden negers eenvoudig niet geholpen. De goede plaats in de schouwburg is toevalig net uitverkocht. Particuliere ziekenhuizen hebben hun eetgelegenheden voor gekleurd en blank personeel. Voor ruw werk is uitsluitend gekleurd personeel aangesteld. Het lukt natuurlijk wel eens een bijzonder begaafde neger, of een die zo gelukkig is een vooruitstrevende, kruiswagen te hebben, op een hogere post te komen, maar dat is niet de regel. Iedereen kan begrijpen, dat de discriminatie zeer moeilijk te controleren valt. En maar weinig negers zullen het in hun hoofd halen,

— wij kunnen het niet eens zijn met de schijnbaar uitsluitend negatieve houding van de Franse kameraden t.o.v. deze problemen. Want ook al ziet men in, dat in al deze conflicten de verschillende imperialistische machten elkaar bestrijden en ook al weigert men samenwerking met de bourgeoisie, dan nog kan men het element van revolutionaire klassenstrijd, dat in al deze gevallen tot uiting komt, niet wegredeneren en kan men — indien men revolutionair wil blijven — niet vermijden hier in positieve zin stelling te nemen.

Om dit element van klassenstrijd toe te lichten, behoeven wij slechts te herinneren aan acties zoals de Februari-staking van 1941 te Amsterdam tijdens de Duitse bezetting, aan de poging tot het organiseren van communistische gemeenschappen in Palestina, om van de revolutionaire uittingen van de arbeiders in de Spaanse burgeroorlog maar te zwijgen.

Het is nu eenmaal zo, dat in de tegenwoordige wereld elke klassenstrijd die wordt gestreden, onmiddellijk door de grote kapitalistische machten wordt misbruikt. Dat geldt zowel voor de strijd der West-Europese arbeiders tegen de uitbuiting, die het Russische regiem in de kaart speelt en hierdoor dankbaar wordt uitgebuit als voor het verzet van de Oost-Europese arbeiders en boeren tegen uitbuiting door bourgeoisie, kerk en grootgrondbezit, voor de strijd der Chinese massa's, voor die der Joodse ontrechten, of voor de in beweging gekomen onderworpenen van Indonesië en Indo-China. In nog veel sterker mate zou dit gelden wanneer bewegingen van grote omvang zich zouden ontwikkelen in Amerika of in Rusland. Waar ter wereld ook en wat ook zijn inhoud en doel, overal staan de kapitalistische machten klaar de revolutionaire bewegingen der uitbuiters aan de doeleinden der imperialistische wereldpolitiek te onderwerpen. En ze zullen hiermee voortgaan, zolang deze revolutionaire bewegingen nog niet zijn uitgegroeid tot een zodanige omvang, dat de imperialistische machten zelf hierdoor worden weggevaagd. Zich om deze reden van die revolutionaire bewegingen te willen afwenden, zou zijn de klassenstrijd en daarmee de strijd voor een communistische samenleving prijs te geven.

Wij weten niet, of onze Franse kameraden een dergelijke stiele houding tot de hunne zouden willen maken. Maar wel staat voor ons vast, dat hun gehele betoog deze strekking heeft en het is daarom nodig, hier tegenover uitdrukkelijk de „andere kant“ van het geval te laten zien.

Moet men dan, wanneer men deze bewegingen niet in de steek wil laten, zich toch maar door één der beide strijdende grootmachten laten gebruiken? Zeker niet! De eerste taak van de revolutionairen is juist als deelgenoten in de beweging zich voortdurend teweer te stellen tegen deze imperialistische inmenging. Men moet deze pogingen der imperialistische machten aan de kaak stellen en bestrijden. Men kan dit slechts doen door het propageren van het handhaven van de eigen, zelfstandige leiding der beweging. (Zie verder blz. 4)

VAN NEDERLAAG TOT OVERWINNING

Waar onderdrukking en uitbuiting is, daar wordt verzet geboren. Waar men zich bewapent en verrijkt ten koste van een grote schare van werkers, daar groeit de geest van verzet. Waar armoe geleden wordt als gevolg van uitbuiting, daar groeit ook de wil tot strijd. Daar groeit de wil om door middel van strijd verbetering te brengen in eigen lot. Wordt de armoe ondragelijk, wordt de verbittering over aangedaan onrecht te groot, dan komt de strijd. Dan komt men tot daden.

Een van de wapenen waar de arbeidersklasse voornamelijk het eerst naar grijpt is de staking; de weigering om te werken voor een loon dat verre van toereikend is om te voorzien in het onderhoud van het gezin.

Dat er armoe geleden wordt, zal geen enkele arbeider ontkennen. Dat hieruit stakingen geboren worden, is begrijpelijk. Wij weten, dat de stakingen van de havenarbeiders, van de schoonmaaksters, van de bouwvakarbeiders en de anderen, een gevolg zijn van de slechte levensomstandigheden, hoezeer de burgerpers en de pers van de Uniebonden ons ook wil laten geloven, dat ze veroorzaakt zijn door ophef van de zijde van E.V.C. en C.P.N. We willen helemaal niet ontkennen, dat de C.P.N., met de E.V.C. als bijwage, de armoe van de arbeiders tracht te misbruiken voor politieke doeleinden. We willen niet ontkennen, dat ze, in opdracht van de

Stakingen der Franse arbeiders? Goed! strijd tegen de pogingen der C.P.F. deze stakingen onder haar leiding en oppertoezicht te doen plaats vinden. Revolutionaire strijd in China? Ja! Maar handhaving van het principe der revolutionaire democratie, geen aanvaarding van eventuele dictatoriale leiding door de Communistische Partij. Dit zelfde standpunt moeten revolutionairen ten aanzien van al dergelijke bewegingen innemen. Het is geen negatief afwijzen, geen steriele afzijdigheid, maar positief ondersteunen, echter alleen als eigen, zelfstandige strijd. Hier is het, waar de P.O.U.M. en zoveel andere organisaties te kort zijn geschoten. Zij hadden geen vertrouwen in de eigen, revolutionaire kracht van het proletariaat en zochten naar bondgenoten buiten de klasse, vonden daardoor slechts de dodelijke „vriendschap” van een imperialisme, dat toevallig belang had bij een tijdelijk en beperkt steunen van de actie, mits deze aan de eigen leiding werd onttrokken en aan die van de imperialistische „bondgenoot” onderworpen.

We willen onze beschouwing hier afbreken, want een verdere toelichting is naar we menen overbodig. We willen de kern van ons betoog niet doen verdrukken in een stroom van woorden of van uitvoerige „toelichting” door voorbeelden. Want wie dit alles nu nog niet duidelijk genoeg is, die zal ons standpunt leren begrijpen uit onze activiteit van elke dag, die duidelijk laat zien hoe we de hier weergegeven „theorie” in de praktijk opvatten.

Cominform, de arbeidersstrijd dienstbaar tracht te maken aan haar politiek streven. En helaas valt niet te ontkennen, dat zij (veelal nog) belangrijk invloed heeft op de in verzet komende arbeiders. Dat het verzet, dat zich manifesteert in bovengenoemde stakingen, alleen het werk zou zijn van Stalinistische ophitsers, ontkennen we ten stelligste. Daar, waar bij de arbeiders de wil tot strijd en de geest van verzet niet aanwezig is, daar kan het Stalinisme weinig invloed doen gelden. De stakingen waren absoluut een gevolg van de slechte levensomstandigheden.

Intussen behoren verschillende stakingen alweer tot het verleden, helaas zonder werkelijke resultaten te hebben opgeleverd. Dat de Uniebonden, met het N.V.V. aan het hoofd, het einde der stakingen toejuichen, bewijst weer eens te meer, hoezeer ze zich dienstbaar hebben gemaakt aan de belangen van de heersende klasse. Hoezeer elk klassegevoel en klassenstrijd vreemd is aan deze „arbeidersorganisaties”.

Evenmin zien we in, waarom men een nederlaag moet verdoozen, zoals de Stalinisten doen, die hardnekkig elke verloren strijd een overwinning (zo niet geheel, dan toch gedeeltelijk) blijven noemen. Het moet duidelijk zijn, dat ook daarmee de strijd van de arbeidersklasse niet is gediend. Slechts een volmondig erkennen, dat men een nederlaag heeft geleden en een zoeken naar de oorzaken, kan ons verder brengen.

Indien men tot het inzicht komt, dat elke staking gevrijwaard dient te blijven van elk partij-politiek streven, dat elke aanval zo groot mogelijk dient te worden opgezet, dat elke staking in handen van de arbeiders zelf moet blijven, en door de arbeiders zelf moet worden gevoerd, dan pas is het mogelijk, dat deze nederlagen in de toekomst toch nog kunnen worden omgezet in overwinningen. Wij nemen ons voor daarop in een volgend artikel terug te komen.

Vrije Jeugd en Jongeren

Maand-Programma van de Werkgroep Vrije Jeugd en Jongeren.

Men verzoekt ons plaatsing van het volgende: 12-13 Maart. Streek-weekend in de jeugdherberg Oosterland te Den Oever (Wieringen). Sprekers: Cor v. d. Sten, Simon Redmeijer (over Multatuli) en Herman den Hartog (over het doel van ons werk).

26-27 Maart: Speciale Jongerenconferentie over Kerk, Partij en Staat in de jeugdherberg Rhijnauwen te Bunnik (Utrecht-Zeist). Inleiding en vrije uitspraak van alle aanwezigen. Verder muziek, declamatie, zang en dans.

9-10 April: Streek-weekend in de jeugdherberg Assumburg te Heemskerk met een vrij onderwerp. Muziek, zang en dans en een duinwandeling. Zaterdagavond lezing met lichtbeelden over het leven der bijen.

De weekends vangen Zaterdagavond om 6 uur aan. Brood zelf verzorgen. Dekens meebrengen. Toegang op onze NJHC geleiderskaarten. Aanmeldingen zo spoedig mogelijk inzenden aan Chris Cornelissen, Ambonstraat 18 I, Amsterdam. Bij inlichtingen: porto inluiden s.v.p. voor toezending bericht en nadere gegevens van weekends en werkzaamheden.

Amsterdam: zang-lekenschapsgroep: elke Dinsdagavond in de J.H.; muziekgroep: elke Woensdagavond bij Rie Hooiberg, Lumelstraat 27 III.

Dinsdag 22 Maart: contactavond in de jeugd-

herberg, aanvang 8 uur. Onderwerp: Bellamy-werk.

Werkgroep Vrije Jeugd en Jongeren, Ambonstraat 18 I, Amsterdam.

Pinkstermobilisatie 1949

Hollandse Rading

Ons wordt plaatsing verzocht van het navolgende bericht:

„Door diverse organisaties is samenwerking bereikt omtrent het beleggen van een Pinksterkamp voor het Westen van het land. Een comité is gevormd, dat hieronder de plannen, die intussen in verre staat van voorbereiding zijn gekomen, bekend maakt. De beschikking is verkregen over het kamphuis „De Rading” te Hollandse Rading, met het daarbij behorende dennenbos, waar gekampeerd kan worden. In het kamphuis hebben we de beschikking over 100 bedden, terwijl het kampeerterrain ruimte biedt voor meer dan 100 tenten, dus een ideale gelegenheid voor een Pinkster mobilisatie en tevens een van de mooiste plekken van Nederland. Bovendien gemakkelijk te bereiken per spoor, bus, fiets of lopend, al naar verkiezing.

Het is de bedoeling een drietal lezingen te houden over de volgende onderwerpen:

1. Organisatie van de arbeiders in deze tijd.
2. Dienstweigering en verantwoordelijke productie.
3. Maatschappelijke problemen, psychologisch belicht.

Ter afwisseling wordt een kunstavond georganiseerd, waarvoor prima krachten worden uitgenodigd.

Voor het houden van de lezingen en de kunstavond wordt een grote tent gehuurd, terwijl wij bovendien de beschikking hebben over een zaal voor plm. 140 personen. Warme maaltijden zullen tegen redelijke prijs verkrijgbaar zijn, evenals koffie, thee, enz.

Dit alles kan allemaal goed georganiseerd worden, mits wij op Uw aller medewerking mogen rekenen. En om te beginnen bestaat deze hierin, door U nu reeds op te geven voor de P.M., zo mogelijk met gelijke voldoening der deelnemerskosten, welke voor het gehele kamp bedragen voor degenen welke in het kamphuis slapen, per persoon f 3,50 en die met eigen tent komen f 2,75 per persoon.

Aangezien het voor niemand een bezwaar mag zijn de P.M. te bezoeken, vertrouwen wij er op, dat die kameraden, welke over een ruimere beurs beschikken iets meer zullen betalen, opdat wij een fonds kunnen vormen, waardoor het mogelijk is om iedereen de gelegenheid te geven de P.M. te bezoeken. Verder doen wij een beroep op allen die daartoe in staat zijn, een bijdrage te storten in het garantiefonds.

Correspondentie, opgaven en geldzendingen aan J. Hoogeveen, Middenweg 117, Haarlem. Postrekening 228268. Het Comité.

Onze Bond heeft besloten haar medewerking aan dit kamp te verlenen en wekt alle lezers op daaraan deel te nemen. Wij zijn van mening, dat in de linkerhoek van de arbeidersbeweging aan zulke bijeenkomsten, gepaard gaande aan uitwisseling van gedachten, grote behoefte bestaat. Laat ieder de mogelijkheid van deelneming overwegen. Met wat wiken en wegen en zoveel mogelijk voor eigen levensbehoeften te zorgen, zijn de kosten vrij laag te houden. Redactie Spartacus.

Voorjaars-Conferentie Spartacus

De voorjaarsconferentie wordt ditmaal te Amsterdam gehouden en wel op Zaterdag en Zondag 9 en 10 April a.s. De zaal waar de bijeenkomsten zullen plaats vinden, wordt nog nader bekend gemaakt. De werkgroepen en kernen zullen binnenkort nadere voorlichting ontvangen. Ook deze keer zullen de bijeenkomsten voor zover de zaal daartoe gelegenheid biedt, op de Zondag toegankelijk zijn voor genodigden. Zij die daarvoor in aanmerking willen komen, kunnen dit mededelen aan de werkgroep Contact per adres Postbus 7046 Amsterdam-Zuid 2.

19 MAART 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No 12

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A’dam

Stakingslessen

voor komende strijd

Geen directe resultaten.

De stakingen van de laatste maanden te Amsterdam zijn in het algemeen ten einde, ook al duurt de actie van de arbeiders in de sigaretten-industrie nog voort. De losse havenarbeiders zijn 23 Februari weer aan het werk gegaan, nadat zij zich er van tevoren van hadden overtuigd, dat er althans geen rancune zou plaats hebben. De lagers van de Nederl. Dok-, Scheepsbouw-Maatschappij (N.D.S.M.) besloten Woensdag 9 Februari nog met 91 tegen 65 stemmen, de staking voort te zetten, doch de E.V.C.-leiding liet de volgende morgen de arbeiders per manifest weten, dat de staking was opgeheven. Dit fnuikte de nog aanwezige verzetswil. Na ruim zeven weken strijd, meldten de stakers zich weer bij de directie, waar zij de boodschap in ontvangst moesten nemen, dat zij hun plaats niet direct konden innemen, en nader bericht van de directie zouden ontvangen. Erkend moet worden, dat dit wel een buitengewoon slecht resultaat van hun actie is. Tenslotte hebben ook de stakende schoonmaaksters de strijd moeten opgeven. Zij, die in dienst waren bij de gemeente Amsterdam, moeten als gevolg van het ontslag, dat de gemeente aan de stakenden gaf, voor een deel het feit van een directe loonsverlaging aanvaarden, omdat zij nu als nieuwe arbeidskrachten worden aangenomen tegen lagere lonen dan voorheen voor hen golden.

Toch, menen wij, mag men maar niet zonder meer over verlies spreken. Niet dat wij er iets voor gevoelen nederlagen in overwinningen om te toveren. De methodes van „De Waarheid” zijn zeker de onze niet. Bovendien, de arbeiders, ook zij die bij de staking betrokken waren, doorzien zulke manieren best. En wanneer „De Waarheid” twee dagen nadat nog een aantal voorwaarden van de E.V.C.-transport werden gepubliceerd, genoodzaakt wordt mede te delen, dat de arbeiders de arbeid onvoorwaardelijk hebben

hervat, dan moet men toch het tekort aan memorie van zijn lezers wel bijzonder groot aanslaan, wil men dan nog hoog van de toren blazen.

De Amsterdamse stakingen zijn ongetwijfeld, wat de directe uitkomsten betreft, als verloren te beschouwen. Maar het verleden heeft meermalen bewezen, dat de machtontplooiing van de arbeidersklasse plaats heeft dwars door verloren stakingen heen. De in deze stakingen opgedane ervaringen kunnen worden benut voor verdere strijd en dan zou er minder zijn verloren dan gewonnen. Want, wij kunnen het toch wel hierover eens zijn, dat zelfs in het geval er van enkele successen sprake zou zijn geweest, daarmee aan het algemene levensniveau van de Nederlandse arbeidersklasse weinig zou zijn veranderd. Bovendien, ook in deze verzetssuitingen ligt ongetwijfeld voor de heersende klasse de waarschuwing, dat onze klasse niet bereid is zonder strijd alles te nemen, wat men haar wil opdringen.

Erbarmelijk propagandistisch peil.

Het kan niet anders, of de arbeiders die kennis nemen van de „voorlichting” die N.V.V. en andere Uniebonden en daartegenover de E.V.C. nu over het verloop van deze acties geven, moeten wel van walging worden vervuld. Terwijl het levenspeil van de arbeidersklasse erbarmelijk is en als gevolg van stijgende kosten van het levensonderhoud en van door loonstop bevroren inkomsten van de arbeiders steeds onhoudbaar wordt, weten de heren arbeidersleiders niet beter te doen, dan de arbeiders op de meest demagogische wijze de misdadigheid en gewetenloosheid van de leiders van de concurrerende vakbond te bewijzen. De slot tirade is dan steeds: wordt lid van het N.V.V., of in het tegenovergestelde geval, van de E.V.C.

De weerzin die dit alles wekken moet en de conclusie, dat aan beide zijden wel een buitengewoon grote vuile was voor-

handen moet zijn, is wellicht één van de belangrijkste winstpunten, die uit deze gebeurtenissen verkregen wordt.

Wij willen dan ook niet zeggen, dat in de wederzijds gemaakte beschuldigingen geen gronden van waarheid schuilen. Maar de beschuldigingen worden allen op een zo miserele wijze voorgedragen, dat zij slechts wrok en haat, doch allerminst beter inzicht ten gevolge kunnen hebben. Het beste zal inderdaad zijn, dat de Nederlandse arbeiders, aannemende dat deze totale vuile was aan beide zijden aanwezig is. Het is juist, dat de Uniebonden geen strijdorganisaties van de arbeidersklasse meer zijn. Het is juist dat hun bureaux en hun leiders een onderdeel uitmaken van het georganiseerd optredende kapitalisme, dat zich hier verbonden weet met het Amerikaanse imperialisme. Maar evenzeer is juist, dat de E.V.C. een mantelorganisatie is van de C.P.N. en dat die C.P.N. verbonden is met die andere wereldmacht, Rusland. Het is duidelijk, dat Rusland, dat in een economische en dus ook politieke strijdpositie staat tegenover het Amerikaanse blok, economische verzwakking van dit laatste als winst moet zien. Verzet van de arbeiders in al de landen, die tot de Amerikaanse invloedssfeer behoren, verzet tegen hun uitbuiting en dienstbaar-making aan de Westerse krachtontplooiing, versterkt indirect de positie van Rusland. Beoordeelt men van die gezichtshoek uit de positie van de arbeiders in West-Europa, dan kan dit, indien het op oppervlakkige wijze plaats vindt, makkelijk leiden tot de conclusie, dat Rusland en de Westerse arbeidersklasse dus eigenlijk bondgenoten zijn, dat Rusland de Westerse arbeidersklasse, en de Westerse arbeidersklasse Rusland moet steunen. En, om bij de stakingen te blijven, dat de acties der arbeiders Rusland ondersteunen in zijn strijd tegen Amerika en dat de Russische politiek en die der Stalinistische partijen in het overige deel van de wereld overeenstemt met het arbeidersbelang. De vraag is echter, of deze oppervlakkige redenering juist is. Wij zeggen, dat dit niet het geval is.

Maar zeker is, dat wanneer men alle arbeiderssecties in Europa vanuit deze kwesties gaat beoordelen, men veel grotere maatstaven moet aanleggen, aan de daden van bonden en leiders dan: onbe-